

DEBORAH RANEY

Verzoening

1

J.W. McRae remde bij het stopbord waar St. Charles eindigde bij Clark Tower Road. Hij zette zijn pick-uptruck in de parkeerstand en leunde met zijn onderarmen op het stuur, terwijl zijn borst samentrok. Als hij niet beter wist, zou hij denken dat hij een hartaanval had.

Maar hij wist wel beter. Zijn lichaam reageerde simpelweg op de herinneringen die dit stadje oprakelde. Hij zou nooit aan iemand toegeven – behalve aan zichzelf – hoeveel angst zijn terugkeer naar Winterset opriep. Het was maar goed dat hij alleen in de pick-up zat, want zijn witte knokkels zouden hem verraden hebben.

Hij opende het raam aan de bijrijderskant van de Dodge Ram en keek naar de stapelwolken die in de helderblauwe lucht boven het landweggetje dreven. Hij zou rechtsaf kunnen slaan richting Clark Tower Road en dan via kronkelweggetjes terugrijden naar de snelweg. Doen alsof hij hier nooit geweest was. En nooit terug zou komen.

Als Rina er niet was geweest, de schoondochter die hij slechts één keer ontmoet had, zou hij nu in Kansas City zijn, volkomen onwetend. *Onwetend*. Zelfs nu kon hij Chars schelle stem horen. *Je hebt geen idee, hè, J.W.? Je bent volkomen onwetend!*

En hij moest toegeven dat de vrouw gelijk had gehad. Van de negen jaren die ze met elkaar hadden doorgebracht, had hij er te veel egoïstisch gehandeld.

Maar Rina had hem een hand toegereikt en hem een kans geboden om het goed te maken. Ze had gewild dat hij op Vaderdag hier zou zijn, maar hij was simpelweg niet in staat geweest om genoeg moed te verzamelen voor een dag die voor hem met zo veel schuld en spijt gepaard ging. Maar Rina had een deur geopend en hij was van plan om daar gebruik van te maken, zelfs

als het niet goed voor hem zou aflopen.

Wat een reële mogelijkheid was.

Hij ademde diep in, draaide het stuur naar rechts en trapte het gaspedaal in.

Sinds de dag dat Char hem had weggestuurd, was hij welgeteld twee keer in Winterset geweest. Die noodlottige zomer twaalf jaar geleden, toen hij teruggekomen was voor Wynns diploma-uitreiking van de middelbare school, en twee jaar later voor Chars begrafenis. Aan weerskanten van de weg rezen maisvelden op, als wachtposten in de junizon. Ze herinnerden hem aan zijn wortels. En hij wist niet zeker of hij daaraan herinnerd wilde worden.

Het volgende moment ging zijn telefoon over. Dankbaar voor de onderbreking haalde hij hem uit zijn zak en keek naar het nummer. Zijn werk. Correctie: zijn voormalige werk. Waarom belden ze? Met tegenzin nam hij op. ‘McRae.’

‘Meneer McRae, u spreekt met Britney... Linscome. Van Hartner & Hartner.’

‘Ja, dat weet ik.’ *Wees vriendelijk, McRae. Het is haar schuld niet.*

‘O. Goed, meneer Hartner – Matt – is bezig met het project van Citizens Bank en hij vroeg zich af of u een paar vragen kunt beantwoorden, zodat hij helemaal op de hoogte is. Hebt u een paar minuten om een lijst met vragen door te nemen die hij heeft doorgestuurd?’

J.W. keek recht voor zich uit. Zijn mond viel open van verbazing. Meenden ze dat serieus? Matt Hartner had lef, maar blijkbaar niet genoeg moed om zelf te bellen. Dankzij dat onderkruipsel had J.W. zeeën van tijd... de rest van zijn belabberde gepensioneerde leven. Maar hij weigerde om via zijn assistente met Matt Hartner te praten. Als de man hulp nodig had, kon hij daar zelf om vragen.

J.W. beet op zijn tong en hoopte dat hij niets zou zeggen waar hij spijt van kreeg. ‘Het spijt me, het komt nu niet goed uit.’

Hij verbrak de verbinding en gooide de telefoon op de bijrijdersstoel naast zijn cameratas. Hij voelde hoe zijn bloed sneller ging stromen. Het neefje van de baas had hem ontslagen. Hij had

het een vervroegd pensioen genoemd. Via de geruchtenmolen van het kantoor was J.W. te weten gekomen dat hij een week later zijn intrek had genomen in J.W.'s hoekkantoor van de firma in Kansas City. Als goedmakertje hadden ze hem aangeboden om als adviseur voor hen te komen werken, en hij hoopte dat hij dat aanbod niet zojuist van tafel had geveegd. Maar dat betwijfelde hij. Matt Hartner wist niets van het werk van een reclameman. De jongen zou hem twee keer per week opbellen omdat hij probeerde uit te vinden hoe hij een spreadsheet moest interpreteren.

‘Wat nou vervroegd pensioen,’ mompelde hij in de cabine van de pick-up. Hij had aardig wat geld verdiend als accountmanager bij het reclamebedrijf, en daarbij was hij zuinig geweest en had hij goede investeringen gedaan. Maar hij was nog minstens vijf jaar verwijderd van het comfortabele pensioen dat hij in gedachten had gehad. En op zijn leeftijd mocht hij van geluk spreken als hij werd uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek, laat staan dat hij een nieuwe baan zou vinden. Uiteraard had Hartner & Hartner met het ontslaan van mensen gewacht tot de aandelenbeurs een ongekend dieptepunt had bereikt en de vierhonderdduizend dollar geslonken was tot de helft van wat ze het voorgaande jaar waard waren geweest. Zeker, hij zou het wel overleven, vooral als zijn huis zo snel verkocht werd als de makelaar dacht. Maar het zou niet het vervroegde pensioen zijn waar hij van gedroomd had. Bij lange na niet. En hij zou gillend gek worden als hij de hele dag tv moest kijken. Of zelfs als hij de hele dag zou golfen. Dat was niets voor hem. Hij hield ervan om te werken.

Hij liet het gaspedaal los, draaide het stuur naar rechts en passeerde via kronkelige wegen de gemeentegrens van Winterset. Hij grinnikte toen hij in het voorbijgaan een blik op een straatnaambordje wierp. Clark Tower Road was overgegaan in John Wayne Drive. Zijn moeder zou het vast hebben goedgekeurd dat hij terugkeerde naar de geboorteplaats van de acteur.

Aan zijn rechterhand doemde Third Street op en hij sloeg af naar de straat die overdekt werd door een bladerdak. In de tien jaar sinds hij hier geweest was, leek alles in het plaatsje veranderd. Maar hij

wist tamelijk zeker dat ze de begraafplaats niet hadden verplaatst. Deze zou zich iets verderop aan zijn rechterhand moeten bevinden.

Hij draaide East Summit Street in en minderde vaart. Daar was hij. De identieke ingangen waren nog intact. De begraafplaats was groter dan hij zich herinnerde. Zo te zien waren er veel mensen overleden tijdens zijn afwezigheid. Hij vroeg zich af of hij het graf kon vinden.

Schuld overviel hem. Was hij hier alleen maar zodat hij Wynn en Rina kon vertellen dat hij haar de laatste eer had bewezen? Deed het ertoe? Wynn kennende, zou hij hem waarschijnlijk uitgebreid vragen hoe de grafsteen eruitzag of welk soort bloemen er geplant waren. Hij kon zich maar beter goed voorbereiden, zodat hij de test zou doorstaan.

De poorten stonden open en J.W. reed er met de pick-up langzaam doorheen. Op de graven lagen nog steeds restanten van bloemen en vlaggen van het weekend van Memorial Day, wat in Winterset een belangrijke aangelegenheid was omdat het samenviel met de viering van de geboortedag van de beroemdste inwoner van het stadje, John Wayne. Hij sloeg een smal pad in en reed in een stevig tempo verder terwijl hij de rijen granieten grafstenen bestudeerde. Rina had hem vage aanwijzingen gegeven, maar hij had in gedachten de veel kleinere begraafplaats uit zijn jeugd voor zich gezien, niet deze uitgestrekte...

Aan het eind van het pad zat een gehurkt figuur. Te dichtbij.

Hij trapte op de rem. Zijn hart bonsde in zijn borst.

De vrouw – misschien eind veertig, als hij de leeftijd van een vrouw tenminste goed kon inschatten – droeg een rode bloes en er piepten lokken licht haar onder haar strohoed vandaan. Waar was ze mee bezig? Ze mocht van geluk spreken dat hij haar niet overreden had!

Hij toeterde en week uit naar de andere kant van de laan.

De pick-up kwam in de grasachtige berm tot stilstand. J.W.'s hart bonkte nog steeds. Hij tuurde in de achteruitkijkspiegel, maar het enige wat hij zag, was de stofwolk die zijn haastige stop had doen opstuiven.

Hij zette de motor af, duwde het portier open en sprong uit de cabine van de pick-up. Stof drong zijn mond binnen, waardoor hij moest hoesten, terwijl hij met grote stappen om het voertuig heen liep. Hij beende naar de vrouw die gebogen zat over een rode bolderwagen die volstond met bloemen.

‘Alles goed?’ riep hij.

Ze keek niet op. Hij had haar niet geraakt. Dat wist hij zeker. Misschien was ze ziek? ‘Hé, alles goed met je?’

Geen reactie. Zijn borst kneep nog verder samen. Hij overbrugde de afstand tussen hen met twee stappen en raakte haar schouder aan.

Ze hapte zacht naar adem en deinsde met opengesperde ogen achteruit.

Ze had oordopjes in die verbonden waren met een telefoon die half uit haar heupzak stak. Haar muziek stond zo hard dat hij zelfs boven het geluid van populieren die wuifden in de wind de blikkerige flarden jazzmuziek uit de oordopjes kon horen komen.

De vrouw rechte haar rug en trok aan het dunne, witte snoer, zodat een van de oordopjes uit haar oor kwam. ‘Je jaagt me de stuipen op het lijf!’ Maar ze glimlachte. Een heel aantrekkelijke glimlach.

‘Ik reed je bijna omver. Je moet voorzichtig zijn.’

Ze haalde haar schouders op en wierp hem een lach toe die meer op een grijns leek. ‘Normaal gesproken is er hier niet veel verkeer.’

Hij kon er niet om lachen. ‘Ik meen het serieus. Het had je dood kunnen worden.’ Hij gebaarde naar haar rechteroor waar nog steeds een oordopje in zat. ‘Je zou in ieder geval je muziek zachter moeten zetten zodat je een auto kunt komen aanhoren.’

Daar moest ze om lachen. ‘Maak je geen zorgen, ik hoorde je wel.’ Ze veegde haar handen af aan haar vale, blauwe spijkerbroek en trok het andere dopje uit haar oor.

Hij stak zijn rechterhand uit. ‘Ik ben J.W. McRae.’

‘O! Je bent de vader van Wynn.’ De vriendelijkheid maakte plaats voor behoedzaamheid. ‘Ik ben Tess Everett.’ Ze zei het alsof

hij zou moeten weten wie ze was.

‘Ik vergeet steeds hoe klein Winterset is.’ Hij wreef over zijn nek, geïrriteerd omdat ze er totaal geen spijt van leek te hebben dat ze er bijna voor gezorgd had dat hij zich schuldig had gemaakt aan onopzettelijke doodslag. Hij kneep zijn ogen samen vanwege een zonnestraal die tussen de populieren door viel. ‘Ja, Wynn is mijn zoon.’

Ze keek plotseling geschrokken en hield een hand boven haar ogen om ze af te schermen. ‘Ik hoop dat alles goed is met de baby.’ Ze keek de begraafplaats rond alsof ze een begrafenis verwachtte te zien. ‘Ik heb gehoord dat ze weer met haar naar het ziekenhuis moesten, maar ik dacht dat het alleen maar voor een of ander routine –’

‘Voor zover ik weet, gaat het goed met de baby. Ik heb het meisje nog niet gezien. Ze zouden morgen met haar naar huis moeten komen.’

Ze lachte nerveus. ‘Ik weet niet waarom, maar even... nou ja, ik was bang dat er iets gebeurd was... met de baby.’

‘Nee. De baby is in orde,’ zei hij opnieuw.

Ze aarzelde. ‘Kan ik je dan helpen om iets te vinden? Hier op de begraafplaats, bedoel ik.’

Hij kon nu niet bepaald zeggen dat hij alleen maar even rondkeek. ‘Ik probeer een... specifiek graf te vinden. Het is een tijdje geleden dat ik hier geweest ben.’ Ze hoefde niet te weten dat hij hier niet meer geweest was sinds de begrafenis. En die dag had hij zich op de achtergrond gehouden omdat hij niet zeker wist of hij welkom was. Maar hij had wel aanwezig willen zijn. Omwille van Wynn.

Ze haalde haar telefoon uit haar zak en wierp een blik op het scherm. ‘Het gemeentehuis sluit op doordeweekse dagen om vijf uur, anders zou ik voor je daarheen bellen. Maar ik ken de begraafplaats behoorlijk goed. Misschien kan ik je helpen.’ Ze wachtte af. De nieuwsgierigheid was duidelijk van haar knappe gezicht af te lezen.

‘Ik ben op zoek naar het graf van een familielid. McRae.’ Haar

meeleven was wel het laatste wat hij wilde. ‘Het is een redelijk hoge grafsteen. Met het beeldhouwwerk van een engel.’ Wat had zijn zoon bezielde? Char was totaal geen engel...

Hij onderbrak zichzelf. Hij had beloofd dat hij Charlotte niet meer zwart zou maken nu ze zichzelf niet meer kon verdedigen.

Hij liet zijn blik over de uitgestrekte begraafplaats glijden. ‘De begrafenis was ongeveer tien jaar geleden. Het is een stuk voller geworden sinds die tijd.’

Ze wierp hem een vreemde blik toe. ‘Ja, ik weet welk graf je bedoelt.’

‘Echt waar?’

In haar ogen, die net zo blauw waren als de lucht, stond een vraag te lezen, en even was er iets te zien wat op verdriet leek. Dit verdween toen ze naar het hoofdpad wees waarover hij naar binnen was gereden. ‘Zie je dat groepje naaldbomen in het noorden?’

Hij knikte.

‘Vlak daarna moet je linksaf slaan en ongeveer vijftig meter doorrijden. Je zult in dat stuk een aantal nieuwe graven zien. Daarachter bevindt zich het hoge graf met de engel. Ik zou het je zelf wel willen aanwijzen, maar ik moet deze geraniums planten voordat het donker wordt.’ Ze knikte naar de kleine, rode bolderwagen waar potten met bloemen stonden te wachten. De bloemen zagen er net zo opgewekt uit als hun verzorgster.

‘Heb je daar hulp bij nodig? Ik kan de bolderwagen achter op mijn pick-up laden.’

‘Dank je, maar’ – ze draaide haar hoofd in de tegenovergestelde richting van waar ze hem zojuist heen gestuurd had – ‘ik ben er bijna.’

Hij vroeg zich af voor wiens graf haar bloemen waren, maar besloot dat het hem niets aanging.

Bovendien wilde hij niet het risico lopen dat zij hém nog meer vragen zou stellen.

2

Tess bleef staan en keek naar Wynns vader, die weer in zijn pick-up klom en in de richting reed waar ze hem heen gestuurd had. Zijn Dodge deed het stof van de onverharde laan van de begraafplaats opwaaien. Ze zag iets van Wynn in de man. Hij had iets slungeligs en leek vol zelfvertrouwen. En hij was ontzettend knap. Totaal niet zoals ze zich had voorgesteld. Beslist niet zoals Char hem had afgeschilderd.

Ze drukte de gedachte weg, pakte het handvat van de bolderwagen beet en trok hem in de richting van Dans graf. Een hobbel in de weg zorgde ervoor dat een van de potten vervaarlijk overhelde. Ze bracht de wagen tot stilstand en zette hem recht. Het was niet haar gewoonte om op te merken dat een man knap was. Maar toch, Wynns vader was niet zoals ze zich had voorgesteld. Char had J.W. McRae afgeschilderd als een ongevoelig monster, en Wynn leek een nog lagere dunk van de man te hebben, als hij überhaupt al over zijn vader praatte.

Ze vroeg zich vaak af hoe haar vriendin zich ooit het hof had kunnen laten maken door de man van wie ze bij haar dood zo'n diepe afkeer had gehad. Nu meende Tess het te begrijpen. Char had vergeten te melden dat haar ex zo aantrekkelijk was en... op een onverschillige manier bijna innemend. In gedachten nam ze zich voor om op afstand te blijven. Die groene ogen van hem maakten iets in haar los en –

Ze schudde de dwaze gedachte van zich af en parkeerde de bolderwagen tussen Dans bescheiden grafsteen en de zerk die ernaast stond.

Ze tilde de zware bloempotten op de marmeren plaat waar de naam van haar man en zijn geboorte- en sterfdatum op stonden. Daniel James Everett. 49 jaar oud. *Zo oud als zij nu was.* Veel te jong voor een hartaanval. Het gordijn tussen deze wereld en

de hemel was flinterdun. Haar hart brak nog steeds – en eerlijk gezegd maakte het haar ook enigszins boos – als ze bedacht dat Dan niet lang genoeg had geleefd om te zien dat hun meisjes de middelbare school afrondden. Ze was alleen achtergebleven om de tweeling door de moeilijkste jaren heen te loodsen. En ze had het geweldig gedaan, al zei ze het zelf. Maar het was niet gemakkelijk geweest.

Ze schikte de geraniums op de rand en haalde de dode bloemetjes en bruine bladeren weg. Het waren alledaagse bloemen in goedkope, terracotta potten, maar ze zouden dieven in elk geval niet in de verleiding brengen, zoals de kleine rozen die ze twee weken geleden op Dans graf had neergezet. Ze kon zich maar moeilijk voorstellen dat iemand zo harteloos was dat hij – of zij? – op Memorial Day bloemen stal van een graf. Maar blijkbaar bestonden er zulke mensen op de wereld.

Het schoot haar te binnen dat Char J.W. McRae omschreven had als iemand die al net zo harteloos was. En wie weet, misschien was McRae hier om Chars graf met gestolen bloemen te decoreren. *McRae*. Char had hem altijd bij zijn achternaam genoemd – een naam waarvan ze na hun echtscheiding blijkbaar afstand had genomen, hoewel Wynn altijd McRae van achteren had geheten.

Wynn had er niets over gezegd dat zijn vader op bezoek zou komen. Uiteraard was het een gekkenhuis geweest toen het jonge stel de babykamer moest klaarmaken voor een baby die volgens de verwachting pas in juli geboren zou worden. En vervolgens moesten ze steeds heen en weer rijden naar de neonatale afdeling van de intensive care in het ziekenhuis in Des Moines tot ze de kleine Amelia, zo hadden ze de baby genoemd, afgelopen week mee naar huis hadden mogen nemen. Nu lag Amelia echter weer in het ziekenhuis met geelzucht. Maar ze had in het stadje gehoord dat het slechts voor een paar dagen was.

Ze vroeg zich af wat Rina ervan zou vinden dat Wynns vader hier was. Vooral als ze niet wisten dat hij kwam. Misschien was McRae van plan geweest om hen te verrassen. Of misschien wist

hij dat Wynn hem waarschijnlijk niet zou verwelkomen en was hij daarom gewoon hierheen gekomen, zodat ze hem niet konden wegsturen. Al haar speculaties deden haar beseffen dat ze niet zo goed contact had gehouden met Wynn McRae. Ze voelde een steek van schuld omdat ze nog niet eens een kijkje had genomen bij de baby. Maar Rina's moeder was vanaf het moment dat het meisje geboren was in Winterset en Tess wilde hun privacy respecteren. Het mocht dan weliswaar voelen alsof ze Wynns tweede moeder was, maar Rina was niet haar schoondochter.

Wynn. Hij was een lieve jongen – een man nu, met een vrouw en kind. Maar hij had heel wat geworsteld voordat Rina in zijn leven kwam. Char, zijn moeder, was gestorven in de zomer na Wynns eerste jaar op de universiteit. Darmkanker die zich lang had voortgesleept. Tess had Char ontmoet toen ze aan haar werd toegewezen als vrijwilliger in het verpleeghuis waar ook hospicezorg werd geboden. Maar Char had tegen de verwachtingen in daarna nog bijna een jaar geleefd. En tijdens die periode waren ze al snel bevriend geraakt. Om de een of andere reden had Tess al snel door Chars bitterheid heen geprikt – over haar ex-man, over de kanker – en hadden ze een hechte band gekregen.

Toen Char stierf was het Tess niet gelukt om professioneel te blijven en emotionele afstand te bewaren, zoals haar was geadviseerd op de dag dat ze als vrijwilliger begonnen was. Tess had pijn gevoeld vanwege het verlies van haar nieuwe vriendin. Maar ze had veel troost geput uit het feit dat haar bitterheid was overgegaan in acceptatie. Dat de dood had plaatsgemaakt voor een nieuw leven.

En voor Tess en Dan was het een voorrecht geweest om Chars zoon onder hun hoede te nemen. Die Thanksgiving was de jongen in een leeg huis thuisgekomen – een huis dat uiteindelijk verhuurd had moeten worden om Chars ziekenhuisrekeningen te betalen. Tess en Dan hadden Wynn in huis genomen en hem onderdak verleend tijdens de feestdagen. En later had hij de voorjaarsvakantie bij hen doorgebracht toen de studentenkamers

gesloten waren. Dan had vaak gezegd dat Wynn de zoon was die hij nooit gekregen had.

Jodi en Jaci, haar dierbare tweelingdochters, hadden hun negende verjaardag gevierd toen Wynn voor de eerste keer bij hen was met Thanksgiving. En zelfs nu ze in het tweede jaar van het hoger onderwijs zaten, waren ze nog steeds dol op Wynn McRae. Jaci had zichzelf al tot tante van Wynn en Rina's baby gedoopt. Nu ze het daar toch over had... Tess haalde haar telefoon uit haar zak. Ze had hem eerder voelen trillen, maar niet gekeken wat er was. Nu zag ze dat ze een berichtje van Jaci had, het was nogal cryptisch. Ze giechelde. *Baby wil tante J graag zien! Stuur aub geld. Betaal je VOLGENDE week terug! Beloof het!*

Je zult haar over 5 weken zien, typte Tess. Jaci zou haar negeren en mopperen. Ze hoopte ongetwijfeld dat Tess van gedachten zou veranderen. Maar dat ging niet gebeuren. Ondanks haar belofte zou Jaci het geld niet 'VOLGENDE week' hebben, en de week daarna ook niet. Hoe lief het meisje ook was, ze was haar nog steeds tweehonderd dollar verschuldigd van Kerst. Op de een of andere manier leek haar oudste dochter – drie minuten ouder dan de ander – nog steeds niet te begrijpen dat haar bankrekening niet onuitputtelijk was. Dans verzekering had ervoor gezorgd dat ze redelijk goed bij kas zat, maar toch moest ze zorgvuldig met haar geld omgaan. Uiteindelijk had Tess gezegd dat ze geen geld meer zou lenen en ze was vast van plan om zich er deze keer aan te houden.

Het getoeter van een claxon deed haar opschrikken uit haar gedachten.

Terwijl ze nog altijd op haar knieën voor Dans graf zat, keek ze op en zag J.W. McRae, die zijn elleboog uit het geopende raam van zijn pick-up had gestoken. Zijn grijns maakte haar week vanbinnen – en herinnerde haar aan haar voornemen om afstand te bewaren.

'Wil je nu wel een lift?'

Met de snoeischaar nog in haar hand wees ze zonder enig doel richting de kleine, rode bolderwagen. 'Bedankt, maar dat hoeft

niet. Heb je het graf gevonden?’ Vreemd dat hij het graf van zijn ex-vrouw wilde bezoeken.

‘Ja. Dank je wel.’ Hij wees met zijn duim richting de laadbak van zijn pick-up. ‘Er is ruimte voor de bolderwagen.’

‘Nee, dank je.’

Hij knikte, nog steeds een glimlach op zijn gezicht. ‘Wat je wilt.’ Hij zwaaide, zette de auto in de versnelling en reed richting de ingang.

Ze schudde haar hoofd en draaide de bloempot in het midden van de grafsteen iets waarna ze moeizaam overeind kwam.

Nou ja, ze boekte vooruitgang. Ze had zichzelf nu al bijna zes maanden gedwongen om de begraafplaats niet vaker dan één keer per maand te bezoeken. Haar vriendin Merrie zou gezegd hebben dat het nog steeds te veel was. Maar Merrie hoefde niet alles te weten.

Dan was er nu bijna drie jaar niet meer. Op sommige dagen leek het dertig jaar. Op andere dagen was de pijn nog zo rauw dat het was alsof ze slechts gisteren degene was kwijtgeraakt die alles voor haar betekende.

***

Tess trok de bolderwagen naar huis en parkeerde hem in de vrijstaande garage achter het huis. Ze liet de deur vlug zakken voordat ze overweldigd werd door alles wat er gedaan moest worden in de garage die ruimte bood aan twee auto’s. Al pasten er nu bij lange na geen twee auto’s in. Dans werkbank stond vol met half afgemaakte houtwerkprojecten en de stoffige dozen met zijn kleding die ze met Merries hulp een maand na de begrafenis had ingepakt. Het was het idee geweest om Dans spullen naar de kringloopwinkel te brengen, maar ze kon dat simpelweg nog niet over haar hart verkrijgen.

Ze zou in ieder geval genoeg dingen naar het tuinhuisje moeten verplaatsen zodat ze haar terreinwagen in de garage kon zetten voordat de vogels hem helemaal bedierven, of voordat

de volgende hagelbui zich aandienende. Maar op de een of andere manier leek het passend dat Dans spullen een thuis hadden gevonden in de werkplaats waar hij zo veel tijd had doorgebracht. En bovendien wilde ze het tuinhuis niet vol rommel zetten.

Een paar jaar geleden hadden ze het tuinhuis dat aan de garage vastzat, omgebouwd tot een gastenverblijf. Dans vader had daar bijna twee jaar gewoond tot hij stierf – net een jaar voor Dan overleed. Het dak moest gerepareerd worden en de douche lekte. Maar het huisje was geïsoleerd en had een gezellig, klein keukentje. Langs de veranda liep een reling waar je je voeten op kon leggen en ooit had ze erover gedroomd om er haar eigen, kleine toevluchtsoord van te maken. Nu de meisjes volwassen waren en ze het hele huis voor zichzelf had, leek dat overbodig.

Ze keek hoe laat het was en wierp daarna een blik op de lucht, in een poging om in te schatten hoelang het nog licht zou blijven. Lang genoeg om nog een paar uur in het park te werken, besloot ze. Ze keek achter in haar terreinauto om er zeker van te zijn dat haar tuingereedschap er nog lag en nam toen plaats achter het stuur.

Het Winterset City Park bleek zo goed als verlaten op deze warme middag aan het eind van het voorjaar. Tess ging meteen aan de slag. Ze ruimde rondzwervend vuil en afval op dat zich er sinds haar laatste bezoek had verzameld. Tess was aangenaam verrast geweest dat ze er zo van genoot om hier als vrijwilliger bloemperken aan te planten en te wieden, afval op te ruimen en alert te zijn op graffiti, en over het algemeen te helpen waar nodig was. Het vrijwilligerswerk was een onofficiële baan die ze onopgemerkt probeerde uit te voeren, voor zover dat mogelijk was in een klein plaatsje.

Ze had de taken op zich genomen toen de meiden de laatste keer thuis waren geweest. Zij en Jaci waren de tweeënhalve kilometer naar Clark Tower, het kasteelachtige monument van het park, geïjg en op de terugweg had Jaci opgemerkt dat het park er een beetje ‘zelig’ uitzag vergeleken met hoe ze het zich herinnerde.

Tess had de achteruitgang van het park niet opgemerkt, maar de constatering van haar dochter had haar dwarsgezet. De volgende keer dat ze had hardgelopen over het pad richting de toren, had ze een vuilniszak en haar tuinhandschoenen meegenomen. Tegen de tijd dat ze terugkeerde, had ze hem gevuld met bierblikjes, voedselverpakkingen en onkruid. Sinds die tijd kwam ze hier twee keer per week om een rondje te maken en toezicht te houden, en eerder in het voorjaar had ze geholpen met het planten.

Een paar mensen van de gemeente hadden haar gekscherend gezegd dat ze een functieomschrijving op moest stellen en naar de baan moest solliciteren zodat ze ervoor betaald kon krijgen. ‘Maar dan zou ik de toiletten moeten schoonmaken,’ had ze tegen hen gezegd. Bovendien deed ze het niet voor het geld. Dit was meer een manier om de tijd te vullen. En wat beweging te krijgen.

Op dat moment hoorde ze het geluid van banden op het grind en toen ze opkeek, zag ze de donkerblauwe Dodge Ram van J.W. McRae richting de ingang van het park komen rijden. Hij parkeerde de auto, klom uit zijn pick-up en sloeg het portier achter zich dicht. Hij liep met grote stappen de parkeerplaats over richting de Cutler-Donahoe-brug. De beroemde overdekte brug, een bezienswaardigheid van het stadspark, was gehuld in een frisse laag rode verf.

J.W. liep doelbewust naar de brug en ze voelde zich vreemd teleurgesteld dat hij niet gekomen was om haar te zien. Belachelijk, aangezien hij niet eens kon weten dat ze hier was. Omdat het ongemakkelijk voelde om te werken terwijl hij zo dicht in de buurt was, bleef ze staan en sloeg hem gade. Ze zag dat hij de brede, overdekte brug op liep en omhoogkeek naar de dakspannen. Het zachte bonzen van zijn laarzen op het brugdek stierf even weg en werd weer luider toen hij een minuut later tevoorschijn kwam. Hij verliet het grindpad om met schuine passen de flauwe helling af te lopen. Hij inspecteerde de steunbalken van de brug en ging toen op zijn hurken zitten om de onderkant van

het bouwwerk te bestuderen zoals een ingenieur dat zou doen.

Als hij haar al gezien had toen hij kwam aanrijden, liet hij dat niet merken. Wat als hij haar in het oog kreeg en zou denken dat ze hem achtervolgde? Zij was hier als eerste geweest, maar dat wist hij niet. *Doe niet zo belachelijk, Everett.*

Ze gedroeg zich inderdaad belachelijk, maar niettemin begon ze haar tuingereedschap te verzamelen en laadde het in haar auto. Ze was toch bijna klaar en er was thuis nog genoeg te doen.

‘Hoi... voor de tweede keer.’

Te laat. *Betrapt.* Ze sloot de achterklep en veegde haar handen af. ‘Maak je een rondje door je oude geboorteplaats?’

‘Eigenlijk ben ik op zoek naar onderdak.’

‘Onder de brug?’ Ze wees naar de helling die hij zojuist beklommen had.

‘O...’ Hij grijnsde. ‘Nee, dat was voor... iets anders. Weet je of er hier in de buurt een camping is?’

Ze keek achterom naar zijn pick-up. In zijn laadbak lag enkel een grote koffer. ‘Wat voor soort camping?’ Misschien had hij een tent op de achterbank liggen.

‘Ik was van plan om gewoon in mijn auto te slapen.’

‘In het park? Je weet toch dat er aan de overkant een camping is.’ Ze wees. ‘Verblijf je niet bij Wynn en Rina?’

‘Haar moeder is daar nu. Niet dat dat wat uitmaakt.’ Hij schopte met de punt van zijn laars tegen een steentje. ‘Laten we het erop houden dat ik daar nu niet bepaald welkom ben.’

‘Wat? Wie zegt dat?’

‘Mijn zoon heeft nooit van mij gehouden.’

Dat was waar, maar hij hoefde nog niet te weten dat zij daarvan op de hoogte was. ‘Wynn zou zijn eigen vader niet wegsturen.’

‘Weet je dat zeker?’ Zijn grijns daagde haar uit. En had iets gekwelds.

Ze kon zich werkelijk niet voorstellen dat Wynn McRae dat zou doen. Hij had geen band met zijn vader, maar hij was niet wrokkelig. ‘Rina was zeker niet thuis? Ik ben ervan overtuigd dat ze je anders had uitgenodigd om bij hen te verblijven.’ Maar mis-

schien was het ongemakkelijk om beide kanten van de familie bij elkaar te hebben.

Hij knikte. ‘Rina is degene die me heeft overgehaald om hierheen te komen. Maar blijkbaar is ze vergeten om dat tegen Wynn te zeggen. Toen ik hem te pakken kreeg, waren ze weer in het ziekenhuis met de baby. Amelia, zo hebben ze haar genoemd.’

‘Ja... Amelia.’ Het voelde vreemd voor Tess om de naam van zijn eigen kleindochter te bevestigen.

‘Hoe dan ook, ik heb de verrassing bedorven. Wynn had er geen idee van dat ik kwam. Laten we het er maar op houden dat het geen aangename verrassing zou zijn geweest. Hij zei tegen me dat ze pas laat terugkomen uit het ziekenhuis – áls ze vanavond al terugkomen.’ Hij keek naar de grond. ‘Ik begreep de hint.’

Dat laatste stukje negeerde ze. ‘Alles is toch nog in orde met de baby?’

J.W. haalde zijn schouders op. ‘Wynn zei niet dat dat niet zo is.’

En jij hebt het niet gevraagd? Even was ze bang dat ze het hardop gezegd had. Ze begon te snappen waarom Wynn van zijn vader vervreemd was.

Ze voelde zich ongemakkelijk en bukte om een fris bosje hoenderbeet tussen de stenen afscheiding uit te trekken. Daarna gooide ze het onkruid in een vuilnisbak die in de buurt stond.

‘Nou ja, er is geen reden om in je auto te slapen. Er is een hotel bij de snelweg, weet je. Misschien was het er nog niet de laatste keer dat je in het stadje was.’

‘Ik ga geen honderd dollar uitgeven alleen maar om een bed te hebben.’

‘En een douche.’

Alsof hij dacht dat ze iets suggereerde, bracht hij de rand van zijn bloes naar zijn neus en snoof.

Ze lachte. ‘Dat was geen hint. Je stinkt niet.’ Ze vroeg zich af of hij het financieel moeilijk had of dat hij werkelijk zo zuinig was als Wynn beweerde. ‘En echt, het is geen honderd dollar. Het is een Super 8-hotel. Niet luxe, maar prima. Ik denk dat

de prijs voor een kamer rond de zeventig dollar ligt. Misschien tachtig ondertussen.'

'Ja, en dan heb je nog toeristenbelasting, omzetbelasting, staatsbelasting en ze laten je waarschijnlijk voor elk telefoontje en elk ijsblokje betalen. Dank je, maar ik denk dat ik maar gewoon de douches hier gebruik.' Hij wees naar de camping aan de andere kant van het park.

'O, het spijt me, maar je moet een vergunning hebben voor de camping. Het park is daar erg streng op. De douches zijn alleen voor geregistreerde campinggasten. Tenzij je het vooraf geregeld hebt met de staf?' Lieve help, ze klonk als een reisgids.

Hij hield zijn hoofd schuin alsof hij haar niet geloofde. 'Hoeveel kost een vergunning?'

'Niet veel. Minder dan twintig dollar per nacht. Als je een vergunning koopt, kun je op de camping parkeren.'

'Tjonge, ik kan net zo goed een hotel boeken.'

'En dan zou je een gr atis douche hebben.' Ze glimlachte, in de hoop dat hij merkte dat ze een grapje maakte.

Om zijn lippen verscheen iets wat voor een grijns kon doorgaan. 'Misschien zoek ik wel gewoon een rustig hoekje in het doolhof daar.' Hij wees naar het keurig gesnoeide doolhof van heggen aan de andere kant van het asfalt.

'Ik neem aan dat je een grapje maakt, maar voor het geval dat niet zo is, wil ik je dat afraden. Ze zeggen dat het vannacht koud wordt.'

'Dan neem ik aan dat het het hotel wordt.' Hij zwaaide en liep richting de pick-up. Toen hij halverwege was, draaide hij zich om. 'Dank je wel.'

Hij wachtte niet tot ze op zijn late bedankje reageerde.

Een regen van steentjes viel verspreid op het asfalt neer zodra hij wegreed. Ze was er bijna zeker van dat hij via de achteruitkijkspiegel van de pick-up naar haar keek en ze had het vreemde gevoel dat hij enkel omwille van haar in de richting van het hotel reed.

Is het mogelijk om een nieuwe start te maken?

Weduwe Tess Everett worstelt met het legenestsyndroom nu haar beide dochters het huis uit zijn. Ze stort zich op vrijwilligerswerk voor de parken van Winterset, thuisbasis van de beroemde overdekte bruggen van Madison County. Daar ontmoet ze J.W. McRae, de vroegere man van haar overleden vriendin Char.

Ze heeft hem niet meer gezien sinds hij zijn zoon Wynn verwaarloosde na de dood van Char, waardoor Tess en haar man de jongen onder hun hoede hebben genomen.

Nu hij kortgeleden opa is geworden, hoopt J.W. zich met zijn zoon te verzoenen. Als blijkt dat hij op zoek is naar woonruimte, verhuurt Tess haar garage aan de weduwnaar, in de hoop dat ze kan helpen de afstand tussen vader en zoon te overbruggen. Tegen alle verwachtingen in bloeit er iets op tussen Tess en J.W.

Maar gemakkelijk is het allerminst. Is hun prille relatie alle strubbelingen waard?

Deborah Raney groeide op in Kansas. Ze debuteerde met *Toeverlaat*, dat zeer positief werd ontvangen. Inmiddels zijn er in Nederland al meer dan twintig boeken van haar hand verschenen, waaronder de series *Chicory Inn* en *De drie zussen*.

ISBN 978 90 29734561 NUR 302

9 789029 734561

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT